

20.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ nhật 14/3/1976

Đêm nay trăng tròn, rục chiếu xuống cả một khoảnh sân. Lúc 1 giờ khuya đi đàn về, tôi thốt sững người rung động trước luồng sáng màu bạc tỏa đầy trên sân căn nhà gạch đỏ. Đứng bên cửa sổ căn gác nhìn suốt cả con hẻm tĩnh mịch, tôi nghĩ miên man đến Nguyễn. Mùa trăng sau, chàng đã về Dalat, liệu cái ánh sáng u hoài này có còn khiến tôi xúc động nhiều như đêm nay nữa không?

Rồi nhớ lại cái ý muốn ban chiều rằng chúng tôi sẽ lên nhà Duy Quang thưởng trăng, uống rượu... Bao nhiêu là ý nghĩ xao động... để trong đêm khuya tĩnh lặng, nhìn những cành lá ối lung linh dưới cái ánh sáng màu bạc, tôi đã mơ ước có Nguyễn ngay bên cạnh để bày tỏ với chàng tất cả mọi cảm xúc đang lấn tràn giữa trái tim tôi.

Đã 5 con trăng trôi qua rồi trên cuộc tình này. Có lúc tôi thật ngạc nhiên không nghĩ rằng Nguyễn yêu tôi được như vậy. Ngay tận bây giờ, tấm lòng chàng vẫn còn nồng nàn thắm đẫm như những ngày thứ nhất. Nguyễn theo dõi, chú ý từng chút một thay đổi trong tôi. Bên chàng, tôi như tìm thấy được cho mình con người mình từng mơ ước, *một kẻ có thể làm chùng được trái tim tôi bằng sự dịu dàng trân trọng nhiều hơn bất kỳ vinh hoa phù du nào trong cuộc đời.*

Từ ba đêm nay, ban nhạc Sao Mai trình diễn ở rạp Lux. Đêm thứ nhì có Nguyễn đến dự. Tôi không tưởng tượng được như Nguyễn rằng mình đang là một Clara của Schumann, mà chỉ nghe buồn buồn trong bụng. *Đây là lần thứ nhất* Nguyễn nhìn thấy rõ môi trường nghề nghiệp mà Nguyễn thường gọi là “*ôn ào, vôi vãi*”, một điều Nguyễn vốn biết từ ngày đầu yêu nhau nhưng chưa bao giờ chứng kiến.

Đêm trình diễn thứ hai ấy, (thứ Bảy 13/2/1976) Nguyễn đến, ngồi vào một ghế trong hàng danh dự, thái độ ân cần đặc biệt. Chàng cứ từng hồi hỏi: “*Măn có mệt không?*” (Ban chiều, trước khi đến rạp, chúng tôi và Di Tí đã uống gần một lít rượu.)

Theo tính cách được yêu quá độ này, tôi thấy vấn vương chút ít xấu hổ với đám bạn chung quanh, nhưng lòng riêng lại nghe thật ấm. Lúc tạm nghỉ, ngồi nắm bàn tay Nguyễn, *tôi biết rằng chính mình đang nắm được cả một trời hạnh phúc mệnh mông.*

Lúc 2 giờ sáng trở về sau cuộc trình diễn, trước ngõ nhà tôi, Nguyễn tỏ bày, thái độ vô cùng ái ngại:

“Măn phá sức quá đi. Ăn uống thất thường, lại thức khuya làm việc. Nguyễn thương Măn quá mà chẳng biết cách nào để chia xẻ.”

*

* *

(Ngày hôm kia 12/3/1976, sau cuộc rượu cùng Nguyễn, trở về căn gác, tôi thấy cái *note* của Ngọc Huyền để trên bàn viết:

"Xin chị và anh Nguyễn cho em được cùng đi uống rượu ngày mai."

Tôi biết nó đang gặp một chuyện tan vỡ tình cảm nào đó...¹

Vì vậy hôm qua 13/3/1976, cả ba đến quán rượu ông già. Nguyễn chở tôi bằng xe của chàng, Huyền đi riêng chiếc PC. Tôi không đoán được tâm trạng Nguyễn ra sao khi lần đầu trò chuyện với em gái tôi trong một cuộc rượu?..).

□

---

¹ **Đêm nay, Oct. 25/2016, tại San Jose, California**, ngồi upload đoạn này mới thật THẤY NHỚ THIẾT THA buổi chiều đưa Huyền đi uống rượu nơi quán ông già cùng tôi và Nguyễn. Nhớ quán rượu vắng trên đường Nguyễn Văn Chiêm, nhớ cái dáng thnah tao cao ráo của em, nhớ cái vé u trầm kín đáo, nhớ cái cười mím mím trên khuôn mặt rất đẹp, nhớ đã để em ngồi một mình nơi quán, chờ tôi và Nguyễn đèo nhau ra Hồ Con Rùa mua gói bò bía; nhớ cả cái nét sùng sốt của Nguyễn khi trở lại, thấy hai xị rượu thuốc kêu sẵn đã cạn không còn giọt nào! (Về sau Nguyễn kể: Nguyễn tưởng là Huyền làm đổ, nhưng khi nhìn xuống thấy mặt đất vẫn khô ran!).

Sau đó em tự lái xe PC về, không ngồi lại ăn bò bía với chúng tôi.

Ôi! Ngày đó hẳn là em đau khổ lắm theo một chuyện tình tan vỡ nên mới ghi *note* để lại trên bàn viết tôi lời cầu xin kia.

Về sau Mẹ tôi cứ trách tôi là "tiếp tay cho em hư hỏng".

Tôi phản biện lại: *"Em đã xin thì con không thể từ chối. Và lại, thà em đi uống rượu với con, có con canh chừng cạnh bên, còn hơn em đem giải tỏa nỗi buồn với người khác và ở nơi nào khác, rất nguy hiểm."*

Đó là cách hành xử tế nhị của tôi nhưng không phải ai cũng có thể chấp nhận và thông cảm, ngay đó chính là Mẹ tôi.